

Folketingets Sundhedsudvalg

Folketingets Sundhedsudvalg har den 2. december 2009 stillet følgende spørgsmål nr. 202 (Alm. del) til ministeren for sundhed og forebyggelse, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karl H. Bornhøft (SF).

Spørgsmål nr. 202:

”Ministeren bedes oplyse hvorledes en kommune (Køge) kan give afslag på kørselsbevilling til behandling på Øfeldt Centret til en svært handicappet patient, med begrundelsen: ”Kørsel til genoptræning ved Teddy Øfeldt er ikke så helbredsmæssigt velbegrundet, at der kan ydes personligt tillæg til transportudgiften”, når patienten er henvist af sin læge til denne højt specialiserede behandling?

Hvilke kommentarer har ministeren til kommunens udtalelse til den lægehenviste patient: ”Når du selv vælger behandlingssted uden for kommunen, må du selv betale for transporten til Øfeldt Centret”, og kommunens udtalelse: ”Hvorfor holder du dig ikke til behandling inden for kommunens grænser?”

Svar:

Den omtalte sag vedrører grundlaget for afgørelser om tildeling af personlige tillæg efter pensionslovene. Jeg kan ikke kommentere konkrete sager, som afgøres i kommunerne, men Beskæftigelsesministeriet har i anledning af spørgsmålet givet følgende generelle oplysninger vedr. grundlaget for at yde personlige tillæg til befording:

”Førtidspensionister, der har fået tilkendt pension efter reglerne fra før den 1. januar 2003 (førtidspension efter den gamle ordning) og folkepensionister, som henvises til vederlagsfri behandling har mulighed for at søge kommunen om et personligt tillæg efter pensionslovene til dækning af udgifter til befording til behandling, hvis befordringsudgiften ikke dækkes efter andre regler.

Personligt tillæg ydes til pensionister, hvis økonomiske forhold er særlig vanskelige. Kommunen træffer afgørelsen om ydelse af personligt tillæg efter en nærmere konkret, individuel vurdering. Der kan ydes personligt tillæg til rimelige og nødvendige udgifter. Reglerne om personligt tillæg er ikke formålsbestemt.

Når kommunen skal vurdere, om udgiften til befording er rimelig og nødvendig, vil det indgå i sagen, hvilke formål der søges hjælp til at dække. Søges der om hjælp til en helbredsbetings udgift fx til befording til behandling, skal kommunen blandt andet se på, om der er tale om behandling efter lægehenvielse, og om det offentlige i øvrigt yder tilskud til eller fuldt ud dækker den aktuelle behandling.

Slotsholmsgade 10-12
DK-1216 København K
Tlf. +45 7226 9000
Fax. +45 7226 9001
E-mail sum@sum.dk
Hjemmeside www.sum.dk

Dato: 18. december 2009
Sags nr.: 0909281
Sagsbeh.: SUMBWI/Center for
sundhed og psykiatri
Dok nr.: 153472

Kommunen kan ikke give afslag på personligt tillæg alene med den begrundelse, at behandlingen ikke er nødvendig, hvis der foreligger en henvisning fra en læge. Kommunen skal selvstændigt tage stilling til, om udgiften til befordring er rimelig og nødvendig.”

Beskæftigelsesministeriet har endvidere oplyst følgende:

”Da personligt tillæg er forbeholdt økonomisk særlig vanskeligt stillede pensionister, skal kommunen i hver enkelt sag foretage en samlet vurdering af pensionistens indtægtsforhold, herunder størrelsen af den sociale pension, andre indtægter og formue, sammenholdt med størrelsen af de rimelige og nødvendige udgifter.

Kommunen skal således vurdere, om den enkelte pensionist har mulighed for at afholde de nødvendige og rimelige udgifter med de indtægter, som den pågældende har.

Hvis pensionisten ikke er tilfreds med kommunens afgørelse, kan den pågældende klage over afgørelsen til det sociale nævn.”

Hvad angår ydelser efter serviceloven har Indenrigs- og Socialministeriet givet følgende generelle oplysninger om grundlaget for at yde tilskud til befordring:

”Indenrigs- og Socialministeriet kan oplyse, at for så vidt angår betingelserne for hjælp til befordring efter servicelovens bestemmelser, gør følgende sig gældende.

Der er ikke i serviceloven hjemmel til at forpligte kommunalbestyrelsen til helt generelt at sørge for vederlagsfri befordring til og fra et træningstilbud, herunder vederlagsfri fysioterapi og tilsvarende.

Derimod har kommunalbestyrelsen mulighed for, ud fra en konkret individuel vurdering, at yde tilskud til befordring efter nedenstående bestemmelser. Disse bestemmelser kan anvendes, uanset om der er bevillet en ydelse efter servicelov, sundhedslov eller anden lovgivning, uanset om ydelsen leveres af kommunal, regional eller privat leverandør og uanset, hvor denne leverandør har adresse.

Efter servicelovens § 117 kan kommunalbestyrelsen yde tilskud til personer, som på grund af varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne har behov for befordring med individuelle transportmidler. Det er den enkelte kommunalbestyrelse, der tilrettelægger, efter hvilke retningslinjer og i hvilket omfang kommunen yder tilskud efter servicelovens § 117. Herunder om der ydes tilskud til befordring af en borger til f.eks. et lægehenvist trænings- eller behandlingsforløb. Der kan derfor være forskel fra kommune til kommune på den hjælp, der bevilliges efter § 117. Kommunalbestyrelsen træffer ligeledes beslutning om, hvordan en eventuel bevillet hjælp til befordring efterfølgende skal gives til den enkelte, herunder om der skal træffes aftale med et transportselskab eller lignende, eller om den pågældende selv skal kunne vælge. Der skal gøres opmærksom på, at kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp efter servicelovens § 117 ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Kommunalbestyrelsen har endvidere efter servicelovens § 41 og § 100, om merudgiftsydelse til børn og voksne med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, mulighed for

at yde tilskud til dækning af f.eks. befordringsudgifter til og fra træning eller behandling. For at modtage dette tilskud er det en betingelse, at der er tale om nødvendige merudgifter, som er en konsekvens af den pågældendes funktionsnedsættelse. Det er ligeledes en betingelse, at udgifterne ikke kan dækkes af andre bestemmelser eller ordninger, f.eks. gennem udnyttelse af trafikselskabernes individuelle kørselsordninger for svært bevægelseshæmmede. En afgørelse om tilskud efter § 41 eller § 100 kan indbringes for det sociale nævn.”

Jeg kan henholde mig til oplysningerne fra Beskæftigelsesministeriet og fra Indenrigs- og Socialministeriet.

Med venlig hilsen

Jakob Axel Nielsen / Birgitta Bladt Winkler